Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 3 april 2014*

”Överklagande — Statligt stöd — Stöd i form av en underförstådd och obegränsad garanti till förmån för La Poste till följd av dess ställning som offentligt affärsverk — Garantins existens — Förekomsten av statliga resurser — Fördel — Bevisbörda och beviskrav”

I mål C-559/12 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i stadgan för Europeiska unionens domstol, som ingavs den 3 december 2012,

Republiken Frankrike, företrädd av G. de Bergues, D. Colas och J. Gstalter samt av J. Bousin, samtliga i egenskap av ombud,

klagande,

i vilket den andra parten är:

Europeiska kommissionen, företrädd av B. Stromsky och D. Grespan, båda i egenskap av ombud,

svarande i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. Tizzano (referent) samt domarna A. Borg Barthet, E. Levits, M. Berger och S. Rodin,

generaladvokat: N. Jääskinen,

justitiesekreterare: handläggaren V. Tourrès,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 11 september 2013,

och efter att den 21 november 2013 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

* Rättegångsspråk: franska.

Dom

1 Republiken Frankrike har yrkat att domstolen ska upphäva den dom som meddelades av Europeiska unionens tribunal den 20 september 2012 i mål T-154/10, Frankrike mot kommissionen (nedan kallad den överklagade domen). Genom denna dom ogillades Republiken Frankrikes talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut 2010/605/EU av den 26 januari 2010 om det statliga stöd C 56/07 (f.d. E 15/05) som Frankrike har beviljat La Poste (EUT L 274, s. 1) (nedan kallat det omtvistade beslutet).

Bakgrund till tvisten

Allmänt

2 Med tillämpning av den franska lagen nr 90-568 av den 2 juli 1990 om organisationen av den offentliga post- och televerksamheten (JORF av den 8 juli 1990, s. 8069), omvandlades det tidigare post- och telegeneraldirektoratet, som fram till dess lydde under post- och teleministeriet, från och med den 1 januari 1991 till två fristående offentligrättsliga juridiska personer, nämligen France Télécom och La Poste. Genom den lagen blev det uttryckligen möjligt för La Poste att vid sidan av sina uppdrag i allmänhetens tjänst utveckla vissa konkurrensutsatta verksamheter.

3 I enlighet med artikel 1 i beslut av den 31 december 1990 om beviljande av statlig garanti för PTT:s obligationslån och PTT:s sparobligationer emitterade före den 31 december 1990 (JORF av den 18 januari 1991, s. 917), ”garanteras [t]jänster som räntor, amorteringar, premier, kommissioner, avgifter och PTT:s tilläggsobligationslån och tilläggssparobligationer emitterade före den 31 december 1990 i syfte att bidra till finansieringen av investeringskostnaderna i post- och telebudgeten, med tillämpning av L. 127 i den franska lagen om post och telekommunikationer …, och överförda till La Poste med stöd av artikel 22 i lagen av den 2 juli 1990 …, villkorslöst av staten”.

4 Cour de cassation (andra tvistemålsavdelningen) stödde sig i dom av den 18 januari 2001 på principen att La Poste ska likställas med ett offentligt affärsverk av industriellt och kommersiellt slag (”établissement public à caractère industriel et commercial”, nedan kallat EPIC).

5 Enligt fransk förvaltningsrätt är EPIC offentligrättsliga juridiska personer som är skilda från staten, har ekonomisk autonomi och särskilda tilldelade befogenheter, inbegripet i allmänhet en eller flera uppdrag inom ramen för offentlig verksamhet.

6 EPIC:s ställning får ett antal rättsliga följder, däribland att de insolvens- och konkursförfaranden som gäller i allmänhet inte kan tillämpas och att lag nr 80-539 av den 16 juli 1980 om administrativa viten och offentligrättsliga juridiska personers verkställighet av domar (JORF av den 17 juli 1980, s. 1799) kan tillämpas.

Det administrativa förfarandet och det omtvistade beslutet

7 Europeiska kommissionen godkände i beslut av den 21 december 2005 överföringen av La Postes bank- och finansverksamheter till företagets dotterbolag, La Banque Postale. I detta beslut betonade kommissionen att frågan om den obegränsade statliga garantin för La Poste skulle behandlas i ett separat förfarande.

8 Den 21 februari 2006 informerade kommissionen, i enlighet med artikel 17 i rådets förordning (EG) nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel [88 EG] (EGT L 83, s. 1), de franska myndigheterna om sina preliminära slutsatser om den obegränsade statliga garanti som följer av La Postes rättsliga ställning och som utgjorde statligt stöd i den mening som avses i artikel 87.1 EG.

9 Eftersom den påstådda garantin existerade före den 1 januari 1958, dagen då EG- fördraget trädde i kraft för Frankrikes vidkommande, tillämpade kommissionen förfarandena för befintligt stöd. Kommissionen uppmanade i enlighet med artikel 18 i förordning nr 659/1999 Republiken Frankrike att senast den 31 december 2008 dra tillbaka den garanti som La Poste åtnjöt.

10 Efter att ha studerat de uppgifter och förtydliganden som de franska myndigheterna lämnade in beträffande det förslag till ändring av dekret nr 81-501, av den 12 maj 1981, i syfte att klargöra räckvidden av lag nr 80-539 (JORF av den 14 maj 1981, s. 1406), underrättade kommissionen de franska myndigheterna om sitt beslut att inleda ett formellt granskningsförfarande. Genom offentliggörandet av beslutet i *Europeiska unionens officiella tidning* den 3 juni 2008 (EUT C 135, s. 7), uppmanade kommissionen berörda parter att inkomma med synpunkter på den aktuella åtgärden.

11 På begäran från kommissionen meddelade de franska myndigheterna denna, genom skrivelse av den 31 juli 2009, att det franska ministerrådet vid sitt sammanträde den 29 juli 2009 hade antagit ett förslag till lag avseende att La Poste den 1 januari 2010 skulle omvandlas till ett aktiebolag som skulle omfattas av de förfaranden för rekonstruktion och likvidation av företag som gäller i allmänhet. Förslaget utmynnade i antagandet av lag nr 2010-123 av den 9 februari 2010 om det statliga företaget La Poste och om postverksamhet (JORF av den 10 februari 2010, s. 2321), som trädde i kraft den 1 mars samma år.

12 Den 27 februari 2010 delgav kommissionen de franska myndigheterna det omtvistade beslutet.

13 Efter att för det första ha erinrat om bland annat den omtvistade åtgärdens innehåll (skälen 18–37 i samma beslut), slog kommissionen fast att det förelåg en obegränsad garanti från den franska staten till förmån för La Poste till följd av vissa förutsättningar som är oupplösligt knutna till dess rättsliga ställning som offentligt affärsverk (skälen 116–255 i det omtvistade beslutet).

14 Kommissionen underströk inledningsvis att La Poste inte omfattades av de bestämmelser om rekonstruktion och likvidation av företag i svårigheter som gäller i allmänhet (skälen 116–147 i det omtvistade beslutet).

15 Kommissionen visade sedan att La Postes fordringsägare kan vara säkra på att kunna kräva in sina fordringar om La Poste skulle befinna sig i ekonomiska svårigheter och inte kunna betala sina skulder (skälen 148–229 i samma beslut).

16 Slutligen bedömde kommissionen att även om fordringsägaren till ett EPIC – efter de särskilda indrivningsförfaranden som angetts i skälen 150–229 i det angripna beslutet – inte får sitt krav tillgodosett, är den försäkrad om att fordran inte försvinner. I syfte att uppdragen i allmänhetens tjänst skulle fortlöpa, överfördes La Postes rättigheter och skyldigheter alltid till en annan offentligrättslig juridisk person än staten eller i sista hand till staten (skälen 230–250 i nämnda beslut).

17 Enligt kommissionen innebar den obegränsade garanti från staten som La Poste omfattades av inte enbart en överföring av statliga resurser i den mening som avses i punkt 2.1 i kommissionens tillkännagivande om tillämpning av artiklarna 87 [EG] och 88 [EG] på statligt stöd i form av garantier (EUT C 155, 2008, s. 10) (skäl 254 i det omtvistade beslutet), utan även att garantin var att hänföra till staten (se skäl 255 i beslutet).

18 För det andra konstaterade kommissionen att de förmånliga finansieringsvillkor som tillkom för La Postes del till följd av den obegränsade garantin utgjorde en fördel av selektiv karaktär (skälen 256–300 i det omtvistade beslutet), även med beaktande av ett antal analyser och metoder från kreditvärderingsinstitut att den ifrågavarande garantin, eftersom den är en grundläggande del i det statliga stödet till La Poste, påverkar La Postes kreditbetyg positivt och, således, de finansieringsvillkor som bolaget kan få (skälen 258–293 i det omtvistade beslutet). Vidare slog kommissionen fast att den aktuella åtgärden kan snedvrida konkurrensen och påverka handeln mellan medlemsstaterna (skäl 301 i samma beslut).

19 Kommissionen bedömde slutligen att den omtvistade garantin utgjorde statligt stöd i den mening som avses i artikel 107.1 FEUF (skäl 302 i det omtvistade beslutet) och att, även om garantin ändrades på det sätt som de franska myndigheterna föreslog, den inte uppfyllde något av villkoren för att kunna förklaras förenlig med den inre marknaden (skälen 303–315 i nämnda beslut).

20 Följaktligen slog kommissionen fast följande i artikel 1 i det omtvistade beslutet: ”Den obegränsade garanti som Frankrike har beviljat La Poste utgör statligt stöd som är oförenligt med den inre marknaden. Frankrike ska upphäva detta stöd senast den 31 mars 2010.”

Förfarandet vid tribunalen och den överklagade domen

21 Republiken Frankrike väckte, genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 2 april 2010, talan om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet. Den anförde tre grunder till stöd för sin talan.

22 I punkterna 35–48 konstaterade tribunalen att invändningen om rättegångshinder inte kunde godtas, enligt vilken talan inte kunde prövas i sak, eftersom det omtvistade beslutet inte gick någon emot. I punkt 53 i nämnda dom angav tribunalen att de tre grunder som åberopats till stöd för talan i huvudsak avsåg bedömningen av huruvida en fördel var för handen. I punkterna 54–57 slogs således fast att argumentet om åsidosättandet av villkoret om överföring av statliga resurser skulle avvisas, eftersom det var fråga om en ny grund som åberopats i samband med repliken.

23 I punkterna 61–103 i den överklagade domen konstaterade tribunalen inledningsvis att talan inte kunde bifallas såvitt avser den andra grunden avseende att kommissionen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning och felaktiga bedömningar av de faktiska omständigheterna när den angav att det i fransk rätt föreskrivs en underförstådd och obegränsad statlig garanti till förmån för EPIC som följer av deras ställning.

24 Därefter prövade tribunalen, i punkterna 104–117 i den överklagade domen, den tredje grunden, som består av två delar, avseende åsidosättande av begreppet fördel i den mening som avses i artikel 107.1 FEUF.

25 I punkterna 105–112 i den överklagade domen angav tribunalen att talan inte kunde bifallas såvitt avsåg den tredje grundens första del. Den delgrunden avsåg kommissionens felaktiga slutsats, varvid den även hänförde sig till kreditvärderingsinstitutens analyser, att förekomsten av en statlig garanti kan skapa en fördel för La Poste. I punkterna 113–116 i nämnda dom slog tribunalen fast att talan inte kunde vinna bifall på den tredje grundens andra del som avsåg kommissionens felaktiga slutsats att den påstådda statliga garantin kunde ge La Poste en fördel tack vare ett positivt inflytande på dess kreditbetyg.

26 I punkterna 118–125 i den överklagade domen angav tribunalen slutligen att talan inte kunde vinna bifall på den första grunden avseende felaktig rättstillämpning i det att kommissionen varken iakttagit bevisbördan eller det beviskrav som åvilar den inom området för statligt stöd. Detta gällde såväl i samband med att det visades att det fanns en underförstådd garanti från staten till förmån för La Poste, som i samband med prövningen av huruvida det förelåg en fördel.

27 I detta hänseende konstaterade tribunalen för det första i punkt 120 i den överklagade domen att ”den bevisning som kommissionen ska lägga fram i stor utsträckning [är] beroende av den statliga åtgärd som avses.” Vidare konstaterade den i samma punkt att vad avser bevisningen att det finns en underförstådd statlig garanti, ”den [kan] härledas från en rad samstämmiga omständigheter, som har en viss grad av trovärdighet och konsekvens, tagna bland annat från tolkningen av relevanta nationella bestämmelser och i synnerhet vara härledda från de rättsliga följder som mottagarföretagets rättsliga ställning medför.”

28 Tribunalen påpekade i punkt 121 i samma dom att kommissionen ”faktiskt prövade förekomsten av en obegränsad statlig garanti till förmån för La Poste” och att den beaktade flera samstämmiga omständigheter, som utgjorde tillräckligt stöd för att visa att La Poste, i sin egenskap av EPIC, åtnjöt en underförstådd och obegränsad statlig garanti.

29 För det andra fann tribunalen i punkt 123 i samma dom att kommissionen hade lagt fram tillräckliga omständigheter för att visa att garantin medförde en fördel, med beaktande av att den beträffande redan beviljat stöd inte behöver visa de verkliga effekterna av den omtvistade åtgärden. Tribunalen preciserade även att det saknas anledning att särskilja ett befintligt stöd från ett olagligt sådant.

30 Till stöd för sin bedömning angav tribunalen i punkt 124 i den överklagade domen att ”[det] kan presumeras att fördelen med en statlig garanti får en verklig effekt” och att ”[e]n sådan garanti gör det möjligt för låntagaren att få lägre räntesatser eller ställa en mindre säkerhet”.

31 Tribunalen fann mot bakgrund av det ovanstående att talan skulle ogillas.

Parternas yrkanden

32 Republiken Frankrike har i sitt överklagande yrkat att domstolen ska

— upphäva den överklagade domen,

— själv slutgiltigt avgöra målet genom att ogiltigförklara det omtvistade beslutet eller återförvisa målet till tribunalen, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

33 Kommissionen har yrkat att domstolen ska

— ogilla överklagandet, eftersom det i vissa delar inte kan tas upp till sakprövning och i övriga delar är ogrundat, och

— förplikta Republiken Frankrike att ersätta rättegångskostnaderna i målet om överklagande.

Prövning av överklagandet

34 Republiken Frankrike har åberopat fyra grunder till stöd för sitt överklagande.

Den första grunden

Parternas argument

35 Republiken Frankrike har som första grund gjort gällande att tribunalen åsidosatte artiklarna 44.1 c och 48.2 i sina rättegångsregler när den i punkterna 53–57 i den överklagade domen fann att samtliga grunder som anförts till stöd för talan om ogiltigförklaring hänförde sig till frågan om huruvida det förelåg en fördel. Följaktligen skulle argumentet om åsidosättande av villkoret om överföring av statliga resurser avvisas, eftersom det utgjorde en ny grund som åberopats under rättegången.

36 Republiken Frankrike har gjort gällande att frågan huruvida det förelåg en statlig garanti är oskiljaktigt förbunden med villkoret om överföring av statliga resurser, vilket följer tydligt av punkt 4.1.1 med rubriken ”Förekomst av obegränsade statliga garantier: förekomst av statliga medel” i det omtvistade beslutet och av skälen 161, 166, 183 och 254 i samma beslut. Härav följer att Republiken Frankrike genom att den i sin ansökan till tribunalen gjorde gällande att det inte förelåg någon obegränsad garanti till förmån för EPIC, med nödvändighet även ifrågasatte att det förekommit någon överföring av statliga resurser.

37 Kommissionen har genmält att det följer av punkt 57 i den överklagade domen och av protokollet från förhandlingen vid tribunalen att ansökan om ogiltigförklaring inte innehöll någon självständig grund avseende att det inte förekommit någon överföring av ”statliga resurser”. Kommissionen har påpekat att tribunalen i vart fall prövade om den ifrågavarande garantin innebar att statliga resurser omfattades eller togs i anspråk.

Domstolens bedömning

38 Domstolen framhåller inledningsvis att det följer av artikel 44.1 c i tribunalens rättegångsregler att föremålet för talan samt en kortfattad framställning av grunderna för denna är sådana uppgifter som ska anges i en ansökan genom vilken talan väcks. Enligt artikel 48.2 i samma rättegångsregler får nya grunder inte åberopas under rättegången, såvida de inte föranleds av rättsliga eller faktiska omständigheter som framkommit först under förfarandet.

39 Det ska även erinras om att det av fast rättspraxis följer att uppgifterna om föremålet för talan samt den kortfattade framställningen av grunderna för denna i en ansökan genom vilken talan väcks ska vara så klara och precisa att svaranden kan förbereda sitt svaromål och att unionsdomstolen kan utöva sin prövning. På samma sätt ska yrkandena i en sådan ansökan vara otvetydigt formulerade så att unionsdomstolen inte dömer utöver vad som har yrkats av parterna (*ultra petita*) eller förbiser något yrkande (se, för ett liknande resonemang, dom av den 20 november 2008 i mål C-66/06, kommissionen mot Irland, punkterna 30 och 31, av den 12 februari 2009 i mål C-475/07, kommissionen mot Polen, punkt 43, och beslut av den 7 maj 2013 i mål C-418/12 P, TME mot kommissionen, punkt 33).

40 I förevarande fall innehöll ansökan genom vilken talan väcktes visserligen inte någon grund genom vilken villkoret avseende förekomsten av överföring av statliga medel formellt ifrågasattes. De uppgifter som låg till grund för argumentet om att kommissionen hade åsidosatt det villkoret och den kortfattade framställning avseende det argumentet framgick emellertid på ett koherent och begripligt sätt av ansökans ordalydelse.

41 Av punkterna 110–123 och 181 i nämnda ansökan – vilka omfattas av den grund som avser att felaktiga bedömningar gjorts med avseende på förekomsten av en obegränsad statlig garanti till förmån för La Poste – framgår nämligen tydligt att Republiken Frankrike redan i det skedet av domstolsförfarandet hade gjort gällande att det inte förekommit någon överföring av statliga resurser.

42 I punkterna 119 och 123 i ansökan genom vilken talan väcktes angav Republiken Frankrike att tillämpningen av lag nr 80-539 ”inte innebär att staten frigör sina resurser till förmån” för ett offentligt affärsverk som är på obestånd, eftersom den lagen ”ingalunda medför någon skyldighet för staten att garantera det affärsverkets skulder”. Vidare, i punkt 181 i samma ansökan, framförde Republiken Frankrike, till skillnad från vad kommissionen har anfört, uttryckligen kritik med avseende på punkt 254 i det omtvistade beslutet genom att göra gällande att ”en garanti avseende att en fordran inte upphör inte utgör en garanti för att fordran ska återbetalas och leder till en överföring av statliga resurser”.

43 Utformningen av nämnda ansökan var en direkt följd av utformningen av det omtvistade beslutet som i sin tur återspeglade särdragen hos den statliga åtgärd som var föremål för bedömning. Det står dessutom klart att punkt 4.1.1 i det beslutet hade rubriken ”Förekomst av obegränsade statliga garantier: förekomst av statliga medel” och att flera av skälen i det beslutet, bland andra skälen 161, 165, 174–179 och 254, berörde frågan huruvida det förelåg en underförstådd statlig garanti till förmån för La Poste, mot bakgrund av en prövning av huruvida det enligt fransk rätt föreligger en direkt eller indirekt skyldighet för staten att frigöra sina resurser för att täcka de skulder som uppkommit för ett EPIC som är på obestånd.

44 Till skillnad från vad tribunalen angav i punkterna 53–56 i den överklagade domen, hänförde sig de grunder som åberopades i ansökan genom vilken talan väcktes till stöd för talan om ogiltigförklaring inte uteslutande till frågan huruvida det förelåg en fördel. Vidare utgjorde de argument som framfördes med avseende på överföringen av statliga resurser inte någon ny grund som åberopats i samband med repliken.

45 Domstolen konstaterar emellertid, i likhet med kommissionen, att den felaktiga bedömningen att det rörde sig om en ny grund inte kan medföra att den överklagade domen upphävs.

46 Det ska nämligen framhållas att tribunalen, inom ramen för prövningen av den andra grunden i nämnda ansökan, bland annat i punkterna 85–87 och 92–98 i den överklagade domen, under alla omständigheter gjorde en omfattande och fullständig prövning av om Republiken Frankrikes argument om åsidosättande av villkoret om överföring av statliga resurser skulle godtas.

47 Mot bakgrund av dessa överväganden, finner domstolen att den första grunden saknar verkan.

De argument som framförts i första hand inom ramen för den andra grunden

Parternas argument

48 Republiken Frankrike har genom de argument som framförts i första hand inom ramen för den andra grunden, gjort gällande att tribunalen åsidosatte bevisbördereglerna och reglerna om beviskrav när den fann att kommissionen hade styrkt att det förelåg en statlig garanti.

49 För det första har Republiken Frankrike anfört att tribunalen gjorde fel när den i punkt 121 i den överklagade domen fastställde det allmänna resonemang som kommissionen förde i det omtvistade beslutet. Kommissionen grundade nämligen sin bedömning på flera negativa presumtioner och tillämpade en omvänd bevisbörda när den slog fast att det ankom på de franska myndigheterna att visa att det inte förelåg någon garanti till förmån för La Poste av det skälet att La Poste inte omfattades av de förfaranden för rekonstruktion och likvidation av företag i svårigheter som gäller i allmänhet.

50 För det andra har Republiken Frankrike anfört att tribunalen gjorde en felaktig bedömning när den i punkterna 73 och 74 i den överklagade domen angav att kommissionen gjorde rätt när den, i skälen 126 och 131 i det omtvistade beslutet, grundade sin bedömning på presumtioner och tillämpade

omvänd bevisbörda. Av nämnda skäl följer att kommissionen presumerade att La Poste hade beviljats en garanti innan den prövade huruvida garantin hade förfallit genom att lagen av den 1 augusti 2001 om budgetlagstiftningen trädde i kraft den 1 januari 2005.

51 För det tredje har Republiken Frankrike anfört att tribunalen i punkt 119 i den överklagade domen felaktigt tillämpade de principer avseende bevisbörda och beviskrav som följer av dom av den 17 september 2009 i mål C-520/07 P, kommissionen mot MTU Friedrichshafen (REG 2009, s. I-8555). Nämnda principer avser nämligen endast beslut som meddelats av kommissionen i den mening som avses i artikel 13.1 i förordning nr 659/1999, på grundval av tillgängliga upplysningar, i sådana fall där en medlemsstat underlåter att följa ett föreläggande om att lämna uppgifter.

52 För det fjärde har Republiken Frankrike anfört att tribunalen i punkt 120 i den överklagade domen gjorde en felaktig bedömning när den angav att den omständigheten att den statliga garanti som beviljats La Poste, i dess egenskap av EPIC, var underförstådd, innebar att det ställdes lägre beviskrav och att det inte var nödvändigt att bevisningen kunde härledas från objektiva och samstämmiga omständigheter som säkert styrkte att det förelåg en rättslig skyldighet för staten att ersätta en fordringsägare för det fall att ett EPIC är på obestånd.

53 Kommissionen har gjort gällande att påståendena avseende den påstådda tillämpningen av negativa presumtioner eller antaganden inte kan prövas. Kommissionen menar att dessa påståenden inte anger att tribunalen har gjort sig skyldig till någon felaktig bedömning i detta hänseende och har vidare anfört att påståendena utgör en upprepning av de argument som framförts i första instans. Den har anfört att det under alla omständigheter saknas grund för påståendena.

Domstolens bedömning

54 Republiken Frankrike har genom de argument som framförts i första hand inom ramen för den andra grunden, gjort gällande att tribunalen gjorde fel när den angav att kommissionen hade rätt att tillämpa omvänd bevisbörda med avseende på förekomsten av en garanti av det skälet att La Poste inte omfattades av de förfaranden för rekonstruktion och likvidation av företag i svårigheter som gäller i allmänhet. Vidare har Republiken Frankrike gjort gällande att tribunalen åsidosatte reglerna avseende vilka beviskrav som ställs för att styrka att en sådan garanti föreligger.

55 Domstolen konstaterar att dessa påståenden följer av en missuppfattning av den överklagade domen.

56 Det ska för det första framhållas att tribunalen i punkt 121 i nämnda dom uttryckligen angav att kommissionen ”faktiskt prövade förekomsten av en obegränsad statlig garanti till förmån för La Poste”. Den beaktade nämligen flera samstämmiga omständigheter – vilka det utförligt redogjordes för i samma punkt i den överklagade domen – ”som utgjorde tillräckligt stöd för att visa att La Poste, i sin egenskap av EPIC, åtnjöt en underförstådd och obegränsad statlig garanti”. Konstaterandet att La Poste inte omfattades av förfarandena för rekonstruktion och likvidation utgjorde endast utgångspunkten för en fullständig och mera långtgående analys av det berörda nationella rättssystemet.

57 Av nämnda punkt följer att tribunalen i princip inte godtog någon tillämpning av negativa presumtioner eller omvänd bevisbörda från kommissionens sida.

58 Vad för det andra beträffar argumentet att tribunalen skulle ha gjort en felaktig bedömning när den i punkterna 73 och 74 i den överklagade domen angav att kommissionen gjorde rätt när den i skälen 126 och 131 i det omtvistade beslutet grundade sin bedömning på presumtioner och tillämpade omvänd bevisbörda konstaterar domstolen att det saknas grund även för det argumentet.

59 I nämnda skäl angav kommissionen endast att Republiken Frankrike inte kunde vinna framgång med vissa av de argument som framförts beträffande frågan huruvida den ifrågavarande underförstådda garantin, om det antogs att en sådan förelåg, hade förfallit genom ikraftträdandet av lagen av den 1 augusti 2001 om budgetlagstiftningen. Antagandet att en sådan garanti förelåg, som anges i det omtvistade beslutet, bygger endast på en upprepning från kommissionens sida av Republiken Frankrikes resonemang. När tribunalen, i punkterna 73 och 74 i den överklagade domen, fastställde kommissionens bedömningar i nämnda skäl, stod det följaktligen klart att den därigenom inte slog fast att det var riktigt att tillämpa negativa presumtioner eller omvänd bevisbörda för att visa att det förelåg en underförstådd och obegränsad statlig garanti till förmån för La Poste.

60 För det tredje konstaterar domstolen att inte heller det argumentet kan godtas enligt vilket tribunalen i punkt 119 i den överklagade domen gjorde en felaktig tolkning av domen i det ovannämnda målet kommissionen mot MTU Friedrichshafen. Det målet avser nämligen kommissionens antagande av ett slutligt beslut på området för statligt stöd på grundval av ofullständiga eller osammanhängande upplysningar, vilket inte är fallet i förevarande mål.

61 Tribunalen hänvisade till den domen endast i syfte att bemöta argument som framförts av Republiken Frankrike. Sistnämnda medlemsstat lade den domen till grund för sitt påstående att kommissionen alltid var skyldig att styrka förekomsten av ett stöd.

62 Vidare gjorde tribunalen en riktig bedömning, även om den därvid hänvisade till rättspraxis som inte är relevant i förevarande fall, när den i punkt 119 i den överklagade domen angav att kommissionen ”inte kan förutsätta att ett företag har gynnats av en förmån som utgör ett statligt stöd, genom att enbart grunda sig på en negativ presumtion att det saknas uppgifter på grundval av vilka en motsatt slutsats kan dras, när det inte finns andra uppgifter med stöd av vilka förekomsten av en sådan fördel kan fastställas.”

63 Den bedömningen är förenlig med domstolens praxis avseende principer som rör bevisning på området för statligt stöd enligt vilken kommissionen är skyldig att utföra granskningsförfarandet av de ifrågasatta åtgärderna på ett omsorgsfullt och opartiskt sätt för att, då det slutgiltiga beslutet antas där det slås fast att det föreligger statligt stöd och i förekommande fall att stödet är oförenligt eller olagligt, förfoga över de mest kompletta och tillförlitliga uppgifterna för detta ändamål (se, för ett liknande resonemang, dom av den 2 september 2010 i mål C-290/07 P, kommissionen mot Scott, REU 2010, s. I-7763, punkt 90).

64 För det fjärde konstaterar domstolen slutligen att tribunalen inte heller åsidosatte reglerna avseende vilka beviskrav som ställs för att styrka att det föreligger en underförstådd och obegränsad statlig garanti till förmån för ett offentligt affärsverk såsom EPIC, och således för att styrka att villkoret avseende statliga resurser var uppfyllt i förevarande fall.

65 Såsom generaladvokaten underströk i punkterna 35 och 36 i sitt förslag till avgörande bör kommissionen, när den visar att en sådan garanti föreligger som inte uttryckligen följer av lag eller avtal, grunda sig på välgrundade, exakta och samstämmiga uppgifter vid prövningen av om det enligt nationell rätt föreligger en skyldighet för staten att frigöra sina resurser i syfte att täcka de skulder som uppkommit för ett EPIC som är på obestånd, och således i enlighet med fast rättspraxis om det föreligger en tillräckligt konkret ekonomisk risk för att det kommer att uppstå en börda för staten som belastar statliga medel (se dom av den 19 mars 2013 i de förenade målen C-399/10 P och C-401/10 P, Bouygues och Bouygues Télécom mot kommissionen m.fl. och kommissionen mot Frankrike m.fl., punkt 106 och där angiven rättspraxis).

66 Härav följer att tribunalen gjorde en riktig bedömning när den i punkt 120 i den överklagade domen angav att ”den bevisning som kommissionen ska lägga fram i stor utsträckning [är] beroende av den statliga åtgärd som avses” och att bevisningen att det finns en underförstådd statlig garanti ”kan … härledas från en rad samstämmiga omständigheter, som har en viss grad av trovärdighet och konsekvens, tagna bland annat från tolkningen av relevanta nationella bestämmelser”.

67 Av dessa överväganden följer att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser de argument som framförts i första hand inom ramen för den andra grunden.

De argument som framförts inom ramen för den andra grunden i andra hand samt inom ramen för den tredje grunden

Parternas argument

68 Republiken Frankrike har genom de argument som framförts inom ramen för den andra grunden i andra hand samt inom ramen för den tredje grunden gjort gällande att tribunalen missuppfattade den bevisning som kommissionen förebringat, bland annat med avseende på fransk rätt, och som det erinrats om i punkt 121 i den överklagade domen, genom att den slog fast att det var styrkt att det förelåg en obegränsad statlig garanti till förmån för La Poste.

69 Den tredje grunden består av fyra delar.

70 Republiken Frankrike har genom den tredje grundens första del anfört att tribunalen, i punkterna 69–77 i den överklagade domen, missuppfattade praxis från Conseil constitutionnel (avgörande nr 2001-448 DC av den 25 juli 2001) och från Conseil d’État (avgörande av den 1 april 1938, Sociétés de l’Hôtel d’Albe, *Recueil des décisions du Conseil d’État*, s. 341 och skrivelse nr 371558 av den 8 september 2005) samt skrivelsen av Conseil d’État från år 1995 och skrivelsen från ministern för ekonomi, finans och industri, av den 22 juli 2003, när den fann att kommissionen gjorde en riktig bedömning när den angav att fransk rätt inte utesluter möjligheten för staten att bevilja EPIC en underförstådd garanti.

71 Republiken Frankrike har, genom den tredje grundens andra del, anfört att tribunalen, i punkterna 84–87 i den överklagade domen, missuppfattade fransk rätt när den fastställde kommissionens bedömningar avseende följderna av tillämpningen av lag nr 80-539.

72 Den tredje grundens tredje del avser att tribunalen, i punkterna 92–99 i den överklagade domen, missuppfattade fransk rätt genom att den bedömde att kommissionen gjorde rätt när den jämställde systemet för statens ansvar med en garantimekanism mot bakgrund av domen från Conseil d’État av den 18 november 2005, Société fermière de Campoloro med flera (*Recueil des décisions du Conseil d’État*, s. 515), skrivelsen av Conseil d’État från år 1995 och domen från Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna av den 26 september 2006, Société de gestion du port de Campoloro och Société fermière de Campoloro mot Frankrike (ansökan nr 57516/00, nedan kallad domen i målet Campoloro).

73 Vad dessutom beträffar frågan huruvida de principer som slogs fast i den domen kan tillämpas i förevarande fall, har det gjorts gällande att tribunalen även åsidosatte sin motiveringsskyldighet, bland annat i punkt 99 i den överklagade domen.

74 Republiken Frankrike har genom den tredje grundens fjärde del anfört att tribunalen gjorde fel när den, i punkt 102 i nämnda dom, angav att överföringen av de rättigheter och skyldigheter som har samband med ett allmännyttigt uppdrag i princip förutsätter en samtidig överföring av de rättigheter och skyldigheter som tillkommer det verk som ansvarar för nämnda uppdrag.

75 I andra hand har Republiken Frankrike gjort gällande att tribunalen gjorde en felaktig rättslig kvalificering av de faktiska omständigheterna, genom att den fann att La Poste åtnjöt en underförstådd och obegränsad garanti enligt fransk rätt.

76 Kommissionen anser att de argument som framförts inom ramen för den andra grundens andra del och den tredje grunden ska avvisas. Därigenom visas nämligen inte att bevisningen har missuppfattats eller att det gjorts en felaktig bedömning av de faktiska omständigheterna, eftersom den franska regeringen endast ifrågasatte tribunalens bedömning av fransk rätt.

Domstolens bedömning

77 De argument som framförts inom ramen för den andra grunden i andra hand och inom ramen för den tredje grunden, motsvarar i huvudsak varandra. De avser att tribunalen missuppfattade eller gjorde en felaktig rättslig kvalificering av fransk rätt och vidare att dess tolkning av domen i målet Campoloro motiverats bristfälligt.

78 Vad för det första beträffar argumenten avseende den felaktiga bedömningen av fransk rätt, erinrar domstolen om att det följer av fast rättspraxis att när tribunalen har fastställt eller bedömt de faktiska omständigheterna, är domstolen enligt artikel 256 FEUF endast behörig att pröva tribunalens rättsliga bedömning av dessa omständigheter och de rättsliga följderna därav. Bedömningen av de faktiska omständigheterna utgör således inte, med undantag för då tribunalen har missuppfattat bevisningen, en rättsfråga som ska prövas av domstolen (se, bland annat, dom av den 6 april 2006 i mål C-551/03 P, General Motors mot kommissionen, REG 2006, s. I-3173, punkterna 51 och 52, och av den 29 mars 2011 i mål C-352/09 P, ThyssenKrupp Nirosta mot kommissionen, REU 2011, s. I-2359, punkterna 179 och 180).

79 Domstolen är i ett mål om överklagande således, vad beträffar tribunalens bedömningar av nationell rätt, endast behörig att pröva om tribunalen har missuppfattat nämnda nationella rätt (dom av den 24 oktober 2002 i mål C-82/01 P, Aéroports de Paris mot kommissionen, REG 2002, s. I-9297, punkt 63, och av den 21 december 2011, i mål C-318/09 P, A2A mot kommissionen, punkt 125).

80 En missuppfattning av bevisningen ska framgå uppenbart av handlingarna i målet, utan att det är nödvändigt att göra en ny bedömning av de faktiska omständigheterna och av bevisningen (dom av den 22 december 2008 i mål C-487/06 P, British Aggregates mot kommissionen, REG 2008, s. I-10515, punkt 98, av den 10 februari 2011 i mål C-260/09 P, Activision Blizzard Germany mot kommissionen, REU 2011, s. I-419, punkt 53, och domen i det ovannämnda målet A2A mot kommissionen, punkt 105).

81 I förevarande fall har Republiken Frankrike inte gjort gällande någon sådan missuppfattning, eftersom den inte har visat att tribunalens slutsatser var uppenbart oförenliga med innehållet i de ifrågavarande bestämmelserna i fransk rätt eller att tribunalen tillerkände någon av nämnda bestämmelser sådan räckvidd som var uppenbart oriktig med beaktande av övriga omständigheter i målet.

82 Tvärtom har Republiken Frankrike, genom de argument som det redogjorts för i punkterna 68–74 i förevarande dom, i själva verket endast invänt mot tribunalens bedömning av den bevisning som utgörs av de ifrågavarande i fransk rätt eller av därmed sammanhängande rättspraxis. Nämnda bestämmelser och rättspraxis analyserades närmare i punkterna 62–99 i den överklagade domen och det erinrades sedan om dem i punkt 121 i samma dom.

83 På samma sätt ska det, beträffande att Republiken Frankrike inom ramen för den tredje grunden i andra hand gjorde gällande att tribunalen hade gjort en felaktig rättslig kvalificering av de faktiska omständigheterna, framhållas att Republiken Frankrike genom det argumentet inte ifrågasatte följderna av den felaktiga rättsliga kvalificeringen av de ifrågavarande bestämmelserna i fransk rätt. Nämnda medlemsstat ifrågasatte endast tribunalens bedömning av dessa bestämmelser.

84 De argument som framförts inom ramen för den andra grunden i andra hand samt inom ramen för den tredje grunden ska således avvisas.

85 Vad för det andra beträffar argumentet avseende bristfällig motivering i punkt 99 i den överklagade domen i förhållande till påståendet beträffande räckvidden av domen i målet Campoloro med avseende på bedömningen av att det förelåg en statlig garanti till förmån för La Poste, erinrar domstolen om följande. I mål om överklagande syftar domstolens kontroll bland annat till att bedöma i vilken omfattning tribunalen på ett tillfredsställande sätt har prövat samtliga argument som klaganden har anfört (dom av den 2 april 2009 i mål C-202/07, France Télécom mot kommissionen, REU 2009, s. I-2369, punkt 41 och där angiven rättspraxis).

86 Det framgår emellertid av fast rättspraxis att den skyldighet att motivera domarna som åvilar tribunalen enligt artiklarna 36 och 53 första stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol inte innebär någon skyldighet för tribunalen att lämna någon uttömmande redogörelse för vart och ett av de resonemang som parterna i målet fört. Motiveringen kan således vara underförstådd, förutsatt att de som berörs därav får kännedom om de skäl som tribunalen har lagt till grund för sitt avgörande och att domstolen får ett tillräckligt underlag för att kunna utföra sin prövning av överklagandet (domen i det ovannämnda målet A2A mot kommissionen, punkt 97 och där angiven rättspraxis).

87 Domstolen framhåller att tribunalen i förevarande fall, i punkt 99 i den överklagade domen, endast erinrade om och sammanfattade Republiken Frankrikes påstående avseende bevisvärdet av domen i målet Campoloro. Tribunalen hade emellertid redan uttalat sig klart, tydligt och uttömmande med avseende på det påståendet i punkterna 93, 94 och 97 i nämnda dom i samband med sin analys av de delar av det omtvistade beslutet där systemet för statens ansvar som var tillämpligt i de fall där ett EPIC är på obestånd jämställdes med en automatisk och obegränsad garanti för verkets skulder.

88 Eftersom den motivering som lämnats avseende det påståendet innebär att Republiken Frankrike har fått kännedom om de skäl som tribunalen har lagt till grund för sin slutsats att inte godta det och att domstolen får ett tillräckligt underlag för att kunna utföra sin prövning, slår domstolen fast att argumentet att tribunalen har åsidosatt sin motiveringsskyldighet inte kan godtas.

89 Överklagandet kan således inte vinna bifall såvitt avser de argument som framförts inom ramen för den andra grunden i andra hand och inom ramen för den tredje grunden, eftersom de i vissa delar inte kan tas upp till sakprövning och i övriga delar är ogrundade.

Den fjärde grunden

Parternas argument

90 Republiken Frankrike har genom den fjärde grunden i första hand gjort gällande att tribunalen – när den i punkterna 106 och 108 samt i punkterna 123 och 124 i den överklagade domen angav att kommissionen hade visat att det förelåg en fördel som en följd av den statliga garanti som La Poste åtnjöt – åsidosatte bevisbördereglerna och reglerna om beviskrav på området och följaktligen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning. Republiken Frankrike menar att det åligger kommissionen, vilket inte framgår av nämnda punkter, att visa de verkliga följderna av ett befintligt stöd och inte de potentiella följderna, samt att inget slag av följder får presumeras under några omständigheter.

91 I andra hand har Republiken Frankrike anfört att tribunalen missuppfattade den bevisning som förebringats när den i punkt 110 i den överklagade domen slog fast att kommissionen hade rätt att hänvisa till kreditvärderingsinstitutens metoder för att bekräfta men inte för att visa förekomsten av en fördel. På samma sätt anser Republiken Frankrike att tribunalen missuppfattade nämnda bevisning när den i punkterna 111, 116 och 123 i den överklagade domen fann att kommissionen fick anses ha styrkt att den garanti som La Poste åtnjöt utgjorde en fördel, varvid den dessutom underkände den franska regeringens argument att kreditvärderingsinstituten inte var ”medvetna” om La Postes rättsliga ställning.

92 Kommissionen har gjort gällande att överklagandet inte kan vinna bifall på den grunden, eftersom den är ogrundad i den mån den innebär ett ifrågasättande av tribunalens bedömning av vilka slags följder som kommissionen har att styrka såvitt avser befintligt stöd. Kommissionen menar också att grunden inte kan tas upp till sakprövning i den mån den avser att det skett en missuppfattning, då det egentligen är fråga om en ansökan om att bevisningen ska prövas på nytt.

Domstolens bedömning

93 Republiken Frankrike har genom den fjärde grunden i första hand anfört att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den slog fast att kommissionen hade visat att det förelåg en fördel till följd av den påstådda statliga garantin till förmån för La Poste. I andra hand har samma medlemsstat gjort gällande att bevisningen missuppfattats.

94 Domstolen erinrar om att begreppet stöd inte enbart omfattar konkreta förmåner som subventioner, utan även olika former av ingripanden som minskar de kostnader som normalt belastar företagens budget och som därigenom, utan att det är fråga om subventioner i strikt bemärkelse, har samma karaktär och får samma effekter som dessa åtgärder (domarna i de ovannämnda målen Bouygues och Bouygues Télécom mot kommissionen m.fl., och kommissionen mot Frankrike, punkt 101 och där angiven rättspraxis). Även åtgärder som, oavsett form, direkt eller indirekt kan gynna företag, liksom åtgärder som kan anses ge det mottagande företaget ekonomiska fördelar som det inte skulle ha erhållit enligt normala marknadsmässiga villkor, ska anses utgöra stöd (dom av den 24 juli 2003 i mål C-280/00, Altmark Trans och Regierungspräsidium Magdeburg, REG 2003, s. I-7747, punkt 84 och av den 8 september 2011 i mål C-279/08 P, kommissionen mot Nederländerna, REU 2011, s. I-7671, punkt 87).

95 Eftersom statliga åtgärder kan anta olika former och ska bedömas i förhållande till de följder de får, kan det inte uteslutas att en statlig garanti kan medföra en ytterligare börda för staten (se dom av den 1 december 1998 i mål C-200/97, Ecotrade, REG 1998, s. I-7907, punkt 43 och domen i de ovannämnda målen Bouygues och Bouygues Télécom mot kommissionen m.fl. och kommissionen mot Frankrike m.fl., punkt 107).

96 Domstolen har redan slagit fast att när ett lån som beviljats en låntagare av ett kreditinstitut som garanteras av myndigheterna i en medlemsstat, erhåller låntagaren normalt sett en ekonomisk fördel, i den mån låntagarens finansiella kostnad är lägre än den kostnad som skulle ha uppkommit om låntagaren hade varit tvungen att anskaffa samma finansiering och samma garanti till marknadspris (se dom av den 8 december 2011 i mål C-275/10, Residex Capital IV, punkt 39).

97 I punkterna 1.2, 2.1 och 2.2 i kommissionens tillkännagivande om tillämpning av artiklarna 87 [EG] och 88 [EG] på statligt stöd i form av garantier anges för övrigt uttryckligen att en obegränsad statlig garanti som beviljas företag vars rättsliga form utesluter konkurs eller andra insolvensförfaranden ska betraktas som ett stöd, om låntagaren inte behöver betala en avgift, eller betalar en låg avgift i förhållande till den risk som staten bär och ger låntagaren ”en möjlighet att få ett lån på finansiella villkor som är bättre än de som normalt kan erhållas på finansmarknaderna”.

98 Av dessa överväganden följer, i likhet med vad generaladvokaten angav i punkt 58 i sitt förslag till avgörande, att det kan presumeras att om det föreligger en underförstådd och obegränsad statlig garanti till förmån för ett företag som inte omfattas av de förfaranden för rekonstruktion och likvidation av företag som gäller i allmänhet, leder det till en förbättring av företagets ekonomiska situation genom att de utgifter minskar som normalt sett belastar dess budget.

99 Inom ramen för ett förfarande avseende befintliga stöd räcker det att kommissionen, för att styrka den fördel som en sådan garanti medför för det mottagande företaget, visar att en sådan garanti föreligger. Det är således inte nödvändigt att visa de verkliga följder som garantin haft sedan den beviljades.

100 Mot bakgrund av dessa principer konstaterar domstolen att det inte finns stöd för de argument som Republiken Frankrike har framfört inom ramen för den fjärde grunden.

101 För det första underkänner domstolen de argument som framförts i första hand avseende åsidosättande av bevisbördereglerna och reglerna om beviskrav såvitt avser styrkande av förekomsten av en fördel som en följd av en underförstådd och obegränsad statlig garanti.

102 Det ska härvid framhållas att tribunalen slog fast att kommissionen inte gjorde fel när den fann att det förelåg en sådan fördel. Tribunalen gjorde en riktig bedömning när den i punkterna 106 och 108 i den överklagade domen angav att ”det allmänt sett uppkommer en fördel för den som åtnjuter en [sådan] garanti”, eftersom den beviljas utan vederlag och gör det möjligt för mottagaren att få förmånligare finansieringsvillkor än de som skulle ha gällt vid en bedömning enbart utifrån mottagarens egna meriter, vilket innebär att trycket på dess budget minskar.

103 Mot bakgrund av dessa överväganden konstaterar domstolen att det är riktigt att, såsom Republiken Frankrike har påpekat, tribunalens motivering var motsägelsefull och otillräcklig när den dels i punkt 123 i den överklagade domen angav att det framgår av domstolens praxis att kommissionen inte behöver visa de verkliga effekterna av befintligt stöd, dels i punkt 124 i den överklagade domen angav att det ”[f]ör övrigt kan … presumeras att fördelen med en statlig garanti får en verklig effekt”.

104 Såsom generaladvokaten emellertid angav i punkt 69 i sitt förslag till avgörande innebär en sådan felaktig rättstillämpning inte att den överklagade domen ska upphävas. I de nämnda punkterna 123 och 124 i den överklagade domen gjorde tribunalen nämligen en riktig bedömning när den angav att kommissionen uppfyllde sina skyldigheter enligt bevisbördereglerna och reglerna om beviskrav såvitt avser styrkande av att en underförstådd och obegränsad statlig garanti ger en fördel. Det preciserades att en sådan garanti gör det möjligt för låntagaren ”att få lägre räntesatser eller ställa en mindre säkerhet”.

105 För det andra underkänner domstolen även de argument som framförts i andra hand avseende missuppfattning av bevisningen som angetts i punkt 91 i förevarande dom.

106 Republiken Frankrike har i själva verket inte gjort gällande att bevisningen missuppfattats. Argumenten avseende att bevisningen missuppfattats kan endast prövas om de framförts i syfte att göra gällande att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den fastställde kommissionens analys som uteslutande bestod i att bekräfta de metoder som kreditvärderingsinstituten tillämpade.

107 Domstolen framhåller emellertid, i likhet med generaladvokaten i punkt 62 i förslaget till avgörande, att med beaktande av slutsatsen som följer av punkterna 98 och 99 i förevarande dom att en underförstådd och obegränsad statlig garanti till förmån för ett företag kan presumeras medföra en fördel, har kommissionen rätt att hänvisa till uppgifterna från kreditvärderingsinstituten i syfte att fastställa att en sådan fördel föreligger.

108 Under dessa omständigheter gjorde tribunalen en riktig bedömning när den i punkt 110 i den överklagade domen slog fast att kommissionen hade rätt att i det omtvistade beslutet hänvisa till nämnda instituts värderingsmetoder.

109 Följaktligen kan inget av de argument som framförts inom ramen för den fjärde grunden godtas.

110 Av det anförda följer att överklagandet ska ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

111 Enligt artikel 184.2 i domstolens rättegångsregler ska domstolen besluta om rättegångskostnaderna när överklagandet ogillas. Enligt artikel 138.1 i samma rättegångsregler, som enligt artikel 184.1 ska tillämpas i mål om överklagande, ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att Republiken Frankrike ska ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom Republiken Frankrike har tappat målet ska kommissionens yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

1) Överklagandet ogillas.

2) Republiken Frankrike ska ersätta rättegångskostnaderna.

Underskrifter